

Zdeňka Šiborová

ilustrovala Petra Tatičková

Mínka a Týnka

příběhy z pšeničného pole

Mínka a Týnka

Příběhy z pšeničného pole

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Zdeňka Šiborová
Mínka a Týnka – Příběhy z pšeničného pole – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Mínka a Týnka

příběhy z pšeničného pole

Zdeňka Šiborová

ilustrovala Petra Tatíčková

FRAGMENT

1.

Myšky domácí

Ve staré stodole si spokojeně žila veliká myší rodina. V létě tam byl chládek a dostatek potravy. Ale jak se přiblížil podzim, venku se ochladilo a myškám se ve stodole přestalo líbit. Každou skulinkou foukalo. Nebylo kam se schovat a myškám byla zima. Při dešti dřevitou střešou dovnitř pršelo a všude bylo vlhko. Po jedné průtrži mračen bylo ve stodole tolik bláta, že se několik myšek rozhodlo, že si najde nový domov. Sotva přestalo pršet a vysvitlo sluníčko, rozběhly se do všech stran.

Myšák Karlík a myška Janinka spolu už odmalička kamarádili, a tak se vydali na cestu společně. Zatoulali se až k malé chaloupce, kde bydlela čiperná babička.

Schovávali se za velikou řepou, která vyrostla na záhoně, a celé odpoledne pozorovali, jak babička pracuje na zahrádce. Byl podzim a ona uklízela zeleninu. Právě odnášela do sklepa velikou bedýnku plnou krásné mrkve a myška Janinka se povzdechla: „Karlíku, vidíš tu mrkvičku? Ta musí být sladká jako med. Mě už z toho běhání a hledání nového domova bolí nohy, co kdybychom se nastěhovali k babičce? Mohli bychom si pochutnávat na mrkvičce celou zimu.“

Karlík jenom přikývl. Měl strach, aby jeho pisklavý hlásek nezaslechla babička.

Určitě by se snažila hladové myšky vyhnat od svého domečku pryč.

Sotva se babička vrátila na zahrádku, myšky na nic nečekaly, potichu vklouzly do sklepa

a schovaly se v rohu místnosti.

Babička tam celé léto rovnala dřevo, aby měla

v zimě čím topit. Myšky byly dobře schované, ale bály se, jestli v domku nebydlí pes, nebo dokonce kočka. To by se jim vůbec nelíbilo.

A tak potichu seděly a čekaly, jestli neuslyší mňoukání nebo štěkání. Slyšely ale jen kdákání slepic a kokrhání kohouta na dvorku.

Byla skoro tma, když babička zavřela dveře a odešla domů. Ve sklepě byl klid a teplíčko. Jen dvě malé, vystrašené myšky si spolu potichoučku šeptaly.

„Karlíku, já se tak bojím,“ svěřila se Janinka.

Myšák se na Janinku usmál. „Vzpomínáš si, jak nám tvoje maminka vyprávěla, že pes má svou boudu? Tu jsem u domečku nikde neviděl, ale kočka prý často bývá ve sklepě. Musíme si několik dnů dávat pozor,“ zašeptal myšák.

Janinka byla ráda, že se na cestu vydala právě s Karlíkem. Byl starší a rozumnější než ona, určitě jí dobře poradí, když něco nebude vědět. Obě myšky až do noci tiše seděly a poslouchaly, co se v domečku děje. Babička už dávno spala a všude byl klid. Karlík s Janinkou proto začali běhat a šmejdít po sklepe. Snažili se zjistit, jestli neucítí kočičí pach. Nikde nic neobjevili, ale stejně celou noc strachy nezamhouřili oko. Ani ráno kočku nikde neviděli, a tak si postavili hnízdo. Vybrali si ten nejtemnější kout, kde je babička nemohla spatřit.

Karlík s Janinkou tam nakonec strávili celou zimu. Byly to chytré myšky, proto ve dne spaly, aby je babička nezahlédla, a v noci se chodily najíst. Okusovaly ale jen zeleninu, která byla uskladněná až úplně vzadu, aby se neprozradily. A tak si babička celou zimu ani nevšimla, že se jí do domečku nastěhovaly myši.

Teprve na jaře, když dostala chuť na bramborovou polévku, hledala v písku poslední zeleninu a uviděla okousanou mrkvičku. Lekla se, že má ve sklepe nové nájemníky, ale vůbec ji nenapadlo, že to je celá myší rodinka. Karlík s Janinkou už totiž tou dobou měli plné hnízdo malých roztomilých myšek.

